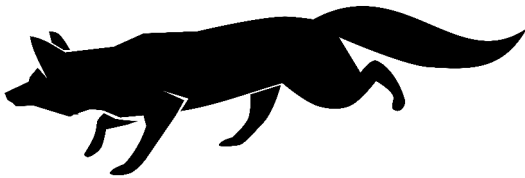

Bencsik B. Orsolya

**EGYEDÜL
ODABENT**

Bent vagy

1930, ahogy sosem létezett

Hanna a ház előtt állt, fehér kezét a kilincsen nyugtatva. Már jó tíz perce toporgott az ajtó előtt, de képtelen volt rászánni magát arra, hogy benyisson. Valami nyugtalanította őt azóta, hogy belépett a robosztus, szürke téglákkal burkolt ház kertjébe, és végigsétált a bejárathoz vezető macskaköves járdán. Aztán úgy döntött, hogy nem tétovázik tovább. Ő akart jönni, így hát egyszer csak muszáj belépnie.

Ahogy kitárták előtte az ajtót, a puhává korhadt küszöb halkán sóhajtott a lába alatt. A kezében lévő kis ketrec rácsai közül rózsaszín orrocaska bukkant elő, és izgatott rángatózásba kezdett. A ház ismerős szagot árasztott.

– Hát itt vagy! – kiáltotta D. bácsi a tágas előszoba végéből, s pillanatokon belül láthatóvá vált kortalan alakja, ahogy ruganyos léptekkel az unokahúga felé közeledett.

– Úgy állsz ott, mint egy szobor! Mi lelt, kedvesem? Egy-kettő, befelé! – parancsolta nevetve, miközben két puszit nyomott Hanna sápadt arcá-

ra, és már ki is vette a kezéből a csomagokat. Dóra, a házvezetőnő is mosolyogva sietett az érkezők elé, és kíváncsian nyúlt a macskahordozó felé. Tádeusz, a kandúr mogorván hátat fordított a szolgálak.

– Durcás a hosszú út miatt – magyarázta szégyenlősen Hanna, miközben ujjai makacsul ragaszkodtak a ketrec fogantyújához.

Maga is meglepődött azon, hogy mennyire nehezen engedi át házi kedvencét, ám a hordozó nagy sokára mégis a házvezetőnő hóna alatt kötött ki. A derűs fogadtatás kómához hasonló állapotba ringatta Hannát. Úgy érezte, hogy nem az agya parancsol a lábainak, hanem azok valami csoda folytán maguktól indulnak befelé, s minden olyan gyorsasággal történik, mint egy képtelen álomban. Észre sem vette, hogy D. bácsi levegővétel nélkül beszél hozzá valami olyasmiről, hogy milyen helyes nő lett az unokahúgából.

Két perc sem telt el, és máris az ebédlőasztal mellett találta magát egy jókora tál gőzölgő leves és D. bácsi vidám társaságában. Hanna nem sokat szólt, D. bácsi azonban jól tudta, hogy ez csupán az új környezet hatása.

– Nos, mi az? Megnémultál, mint Dóra? – próbálta oldani a házigazda a fagyos hangulatot. Hanna azonban ezt a megjegyzést egyáltalán nem találta mulatságosnak, hiszen nagyon sajnálta a fiatal lányt. Dóra soha életében nem adott ki egyetlen hangot sem, és senki nem tudta, hogy miért. Ha

szükség volt rá, papírt és tollat ragadva kommunikált, s amit leírt, abból hamar kiderült, hogy egy kedves, értelmes teremtés.

A házvezetőnő tejjel kínálta az időközben szabadon engedett macskát, de az gőgös prüszköléssel válaszolt a kedves gesztusra.

A nap további részében D. bácsi a régi szép idők felelevenítésével próbálta szórakoztatni rég nem látott rokonát. A lány igyekezett osztolni nagybátyja jókedvében, ám erőfeszítéseit egy szokatlan érzés alaposan megzavarta. Valami fogva tartotta a gondolatait, s mindvégig ott motoszkált benne, mikor bácsikájával körbejárták a házat.

Az egész épület olyan volt, mintha eltévedt volna az időben: titokzatos, meghatározhatatlan kor levegője járta át. Először a századforduló hangulatát idézte Hanna számára, ám végül rá kellett jönnie, hogy képtelenség időben elhelyeznie. D. bácsi azt mondta, hogy az 1800-as évek elején emelték, és később számos átalakításon ment keresztül. Hanna megpróbált visszaemlékezni arra, hogy mi jellemző a múlt század hajnalának építészetére. Megállapította, hogy ez a ház cseppet sem hasonlít azokra a romantikus, tornyokkal és aranyos tornácokkal rendelkező otthonokra, amiket ő ismer.

D. háromszintes lakhelye kívülről merev volt és szögletes, magas kontytetővel. Mindenféle felesleges díszítőelemet nélkülözött. Belülről különös elegye volt a kényelemnek és az ódivatú hagyományoknak. Az egyik átépítés során például földszinti

fürdőszobát helyeztek el benne, amelyben vízöblítési toalett is volt. Hanna megnyugodott, hogy a régimódi környezet ellenére sem kell éjjelidényekkel bajlódnia, vagy éjszakai kalandtúrákat tennie a kinti mellékhelyiséghez. Viszont, amikor bekukucskáltak a fürdőbe, egy ódon rézkádat pillantott meg, és a máshol megszokott, világos lamبériával ellátott, fehérre meszelt falak helyett ugyanolyan mahagóni falburkolatot, fölötte pedig hasonló sötétmályva-szín selyemtapétát, mint amilyen az összes szoba falát fedte. Bácsikája tisztálkodó helyiségének fura pompája meglehetősen idejétmúlnak tűnt a lány szemében.

D. bácsi később elmagyarázta, hogy a sötét tapéta a korábban keletkezett gázfoltok eltakarására szolgál, és kiderült, hogy a gázvilágítás helyett azóta sem vezették be a villanyt. Unokahúga csodálkozott, hogy egy tehetős ember miért nem választja a legmodernebb megoldásokat, de miután egyre több szobába néztek be, rájött, hogy felesleges logikát keresnie ebben az épületben.

A ház külső formájának komor szabályosságával ellentétben a berendezés maga volt az eklektikus zűrzavar. A bútorok a legkülönbélebb stílusirányzatokat képviselték. A vendégek a nappaliban bükkfából készült, csíkos huzatú, biedermeier ülőgarnitúrára letek, az étkezőben burjánzó faragványokkal díszített, szecessziós, rózsafa tálalószekrényre, míg D. bácsi dolgozószobájában egy ébenfekete art déco íróasztal terpeszkedett, ami olyan